

den, der er overkørt, at bevise, at han ikke selv ved Uforsigtighed er Skyld i Ulykken. Man er saa tilbøjelig til at sige, at det var Kusken, der blev nervøs, at det er den, der kører Hestene, der handler forkert, og at Hestene ikke blive bange, før Kusken bliver nervøs og giver sig til at ruske i dem. Det er let nok at sige for den, der ikke selv forstaar at køre Heste, men man maa huske paa, at naar en Mand kommer kørende og ser sine Heste blive sky, saa at han kan sige sig selv, at det er omtrent Livet om at gøre, at han i alt Fald kan risikere en saadan Væltetur, at han bliver lemlæstet, er det ikke let at behandle Hestene absolut rigtigt. Selvfølgelig kan der under saadanne Forhold gøres noget, og blot alle vare saa erfarne, at de vendte Hestene om, naar der kommer en Automobil, for at lade den køre forbi bagfra, vilde Faren i Almindelighed være undgaaet, men det tænke ikke alle paa, saa længe Automobilerne endnu ikke ere mere almindelige, end de nu ere. Erstatningsbestemmelserne burde vist noget omredigeres, og jeg kunde ønske, at der var fastsat en mere effektiv og hurtig Maade, paa hvilken den forulempede kunde komme til sin Ret. Her er det, jeg kommer til, hvad jeg vil føre frem.

Jeg kender en Mand, som blev overkørt i April. En Automobil kom imod ham, men til Trods for, at han gjorde Tegn og kan bevise, at han gjorde Tegn, standsede Automobilen ikke, maaske fordi det var op ad en Bakke, og det maaske ikke var saa let at faa Automobilen i Gang igen her. Under alle Omstændigheder kunne Folk, der have set Ulykken, bevidne, at Manden, der kørte Automobilen, ikke holdt stille, før Kusken var væltet i Grøften. Hestene bleve saa vilde, at de øjeblikkelig gjorde omkring. Det var paa en Skraaning, Vognen væltede, og Manden røg ind paa Marken, fik sin Skulder slaaet i Stykker og af Led og har i dette Øjeblik endnu ikke forvundet Ulykken. Han blev kørt paa Sygehuset og laa der i Maaneder. I August Maaned traf jeg Manden, og han meddelte mig da Sagen og fortalte, at han i over 4 Maaneder efter Ulykken ikke havde kunnet ligge i Ro i sin Seng paa Grund af Smerter i Skulderen. Man skulde tro, at en Mand, der havde faaet en saa-

dan Behandling, kunde faa Erstatning udbetalt. Han har krævet en Erstatning, der er saa latterlig lille, at jeg ikke vil nævne den her. Men han siger, at han forlangte saa lidt, fordi han haabede, at Automobilejeren da i Mindelighed vilde betale Erstatningen. Manden er Gaardmand og siger som saa: Jeg kan vel ikke blive ruineret ved en saadan Ulykke. Havde det imidlertid været en fattig Mand, havde han været ruineret.

Jeg modtog Brev fra ham i September Maaned og den 13. Januar, og han har deri oplyst, at han 3 Gange har været i Politiretten med vedkommende Automobilejer, men han har ikke kunnet faa ham til at gaa ind paa et mindeligt Forlig. Nu har Politiet taget sig af Mandens Sag og har indstævnet vedkommende Automobilejer for Retten. Han mødte imidlertid ikke, men meldte Forfald og har flere Gange forlangt Udsættelse saa paa en, saa paa to Maaneder. Den forulykkede kan som sagt ved Vidner godtgøre, at han har gjort, hvad han kunde for at forebygge Ulykken, men den anden nægter det og siger, at han ikke har set Pysken blive rakt i Vejret. Nu er den ulykkelige Mand saa heldig, at han havde et Vidne med sig, men sæt, at en Mand er saa uheldig at være alene, naar han møder en Automobil, og han saa bliver væltet i Grøften, hvorledes skal den tilskadekomne da bevise, at han har udvist tilbørlig Forsigtighed? Det forekommer mig, at Bevisbyrden maatte her hvile paa den anden Part. Der maa være Sikkerhed for, at den, som kommer til Skade paa Grund af saadan utilbørlig Kørsel, ikke behøver at føre langvarige Processer for at faa den Erstatning, som tilkommer ham. Jeg ved ikke, paa hvilken Maade det kan ske, men jeg vil henstille til det kommende Udvalg at overveje, om der ikke i saadanne Tilfælde kunde deponeres en Sum, saa at vedkommende ikke behøver at føre langvarige Processer for at komme til sin Ret. Der er vistnok et Selskab, som forsikrer mod Ulykker ved Automobilkørsel, og det er klart, at et saadant Selskab saa længe som muligt vægrer sig ved at betale de Erstatninger, der skulle udredes. Men det burde dog ikke influere paa en Mands Ret og kunne bevirke, at der skal hengaa saa